

ikke ret meget. Jeg beder det ærede Medlem tale med de Børn, der ere udgaaede derfra, med de unge Mennesker — og der er mange prægtige, unge Mennesker iblandt dem —, saa vil han faa et ganske andet Syn paa Forholdet. Det ærede Medlem burde vide, naar han taler om denne Sag, at ikke een, men to Gange i Løbet af den senere Tid er der fremsat meget alvorlige Klager fra en københavnsk Borger, hvis Dreng har været anbragt paa „Godhavn“. Da han kom derud, fandt han Drengen pjaltet, smudsig og forkommen, og da han sagde til ham, da Drengen blev alene med ham: Hvordan har du det? svarede Drengen: Fader, jeg bliver tampet hver Dag — han stod paa Kontoret —, den Briks der blive vi spændte til med Remme, og saa blive vi piskede paa den bare Ryg. Der er fremsat offentlig Klage fra denne københavnske Borger over den Behandling, der er bleven hans Dreng til Del, men Forstanderen paa „Godhavn“ har ikke haft et Ord at sige dertil. Det ærede Medlem talte om Tilsynet. Jeg har oplyst, at det egentlige Tilsyn, der fandtes med dette Børnehjem, ifølge Aarsberetningen var Pastor Koch i Tibirke, og at der efter ham er konstitueret en anden Præst. For øvrigt betyder det ikke stort, om en Præst afløses af en anden Præst. Der findes blandt vore Præster adskillige udmærkede Mænd, men med Hensyn til Tilsyn med vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter skal man ikke bygge meget paa dem. Det, jeg vil opnaa med min Kritik af de omhandlede Forhold, er at præcisere, at vi maa have en Bestyrelse, der repræsenterer Befolkningen, thi vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter maa ikke have en Bestyrelse, hvis Medlemmer vælges af vedkommende Forstander selv. Jeg gør opmærksom paa, at for „Godhavn“'s Vedkommende har der gennem Aarene ikke foreligget noget som helst Regnskab, man véd intet derom. Men hvad jeg er i Stand til at dokumentere, og disse Udtalelser skal jeg gerne personlig gaa i Borgen for — jeg har for Resten fremsat dem delvis andetsteds —, er, at den Medfart, som bliver Drengene paa „Godhavn“ til Del, er af en Beskaffenhed, som er værre end de Forhold, under hvilke Drengene paa „Flakkebjerg“ have levet.

Saa vil jeg til Slut sige til det ærede Medlem for Vinderup (A. Andersen), som i Gaar Aftes havde Ordet og indlod sig paa en Omtale af min Virksomhed og de Undersøgelser, jeg har foretaget, og som i den Anledning oplæste en Del Breve, at fra den unge Pige, Sofie Hansen, som

tjente paa Morsgaard, og som skulde have været saa overordentlig tilfreds med sin Tjeneste og med Fru Bransholm, foreligger der en udførlig Skrivelse, der er tilstillet Overretsassessor Schrøder, i hvilken hun meddelede, at hun gentagne Gange er bleven pryglet af Husbonden, Madmoderen og Karlene og har været Genstand for samme daarlige Behandling som de andre Piger. Da jeg kom til den omtalte Gaard, nægtede Konen mig først at tale med den unge Pige, men det lykkedes mig tilsidst at faa hendes Tilladelse. Den unge Pige forsvarede Fru Bransholm. Det var netop blevet sagt mig, at hun rimeligvis vilde gøre det, men jeg vilde desuagtet tale med hende. Jeg har ikke blot ønsket at tale med de Piger, om hvilke det kunde vides, at de vilde udtale sig mod Fru Bransholm, jeg har ønsket at tale med dem alle. Men det er aabenbaart, at denne unge Pige af Frygt for, hvad der kunde ske fra Madmoderens eller Husbondens Side, ikke turde sige Sandheden. Det viste sig da ogsaa, at nogle faa Dage efter løb den unge Pige derfra som Følge af, at hun var bleven gennempryglet. Jeg tror, at jeg altid vil kunne forsvare at have taget mig af de enkelte Børn, som ere blevne slet behandlede. Naar man retter Angreb paa mig i den Retning, siger jeg: Kan en Mand forsvare, naar det er ham bekendt og det er klart af alles Udsagn, at en lille 5aarig Pige omtrent daglig faar Prygl, Lussinger og Ris, er Genstand for en Behandling, som ingen Fader eller Moder kan tillade sig overfor sit Barn, uden at Værgeraadet skrider ind, — kan en Mand forsvare, naar han er vidende om dette, ikke at tage de kraftigste Forholdsregler for at faa dette Barn fjernet? Jeg vil her gøre opmærksom paa, hvorledes Forholdet var med denne lille Pige paa 5 Aar, Ellen. I Fjor havde hendes 13aarige Søster været i Besøg paa „Hebron“ sammen med en anden ung Pige fra København. Da de kom hjem, sade de inde i Ellens Faders Stue. Denne blev Enkemand med 9 ukonfirmerede Børn, og som Vidnesbyrd om, at denne Mand ikke er nogen daarlig Mand, tjener, at denne københavnske Arbejdsmand betaler 36 Kr. maanedlig for 3 Børn, som han har anbragt paa et Børnehjem ved Kolding. Saa bliver Manden opmærksom paa, at de to Piger tale hviskende sammen, og han spørger da, hvad der er i Vejen, men de ville ikke ud med Sproget. Men endelig siger hans Datter: Jo, Fader, jeg skal alligevel sige, hvordan det er. Og saa fortæller